

Alice Poulain : Le grand marin

Velký mořeplavec

Pojízdné stánky prodávají kávu a koláče. Sedím na lavičce naproti třpytícímu se buildingu, rozžhaveného vycházejícím sluncem, popíjím velkou mdlou kávu s obrovským muffinem, s tou nasládlou houbičkou. Radost se pozvolna vrátí, lehkost se rozšíří do nohou, ta touha znova vstát, ta zvědavost jít se podívat na roh ulice a potom za něj až k té další... A vstanu a jdu, město se probouzí, lidé se objevují, závrať začíná. Ponořím se do té závraťi až do vyčerpání.

Jedu autobusem. Autobusem Greyhound s chrtem nahoře. Zaplatím sto dolarů, abych si vyznačila cestu od jednoho oceánu k druhému. Opouštíme město. Koupila jsem si sušenky a jablka. Zabořená do sedadla pozoruji mnohonásobné highwaye, okrajové vlny se kříží, rozdělují, spojují, proplétají a ztrácejí. Protože mě z toho píchá u srdce, dám si sušenku.

Veškerá moje zavazadla tvoří jeden malý maskáčový batoh. Před odjezdem jsem ho ušila a pokryla cennými látkami. Dostala jsem vybledlou, nebesky modrou větrovku. Přešívám ji celou cestu: pírká kolem mě poletují jako obláčky.

- Kam jedete? Ptají se mě.
- Na Aljašku.
- Co tam budete dělat?
- Budu tam rybařit.
- Už jste to někdy dělala?
- Ne.
- Znáte někoho?
- Ne.
- *God bless you...*

God bless you. God bless you. God bless you... Díky, odpovídám, moc díky. Jsem spokojená. Odjízím rybařit na Aljašku.